

[Erik Eriksen.]

arbejde ikke udvikler sig mere, fordi jeg tror, at de tre skandinaviske lande i mange henseender repræsenterer noget særligt, jeg tør næsten sige noget enestående, og at dette, fremført i fællesskab, på mange områder ville have åbnet rige muligheder for os. Jeg vil dog ikke undlade at udtale min glæde over de udtalelser, som statsminister Gerhardsen for kort tid siden fremsatte i Malmø, og hvori han gav udtryk for ønskeligheden af at fortsætte forhandlingerne om fællesnordiske problemer trods de skuffelser, man havde mødt, både når talen var om forsvarsforbund og om toldunion, og ønskeligheden af, at de partier, der ikke havde del i regeringen, altså oppositionen eller de, der hverken hørte til det ene eller det andet — dem kan man jo også finde nogle af — blev draget ind i forhandlingerne om disse fællesnordiske spørgsmål for at underbygge den interesse, der måtte være.

Med hensyn til det sydslesvigske spørgsmål siger regeringen i sin åbningstale, at den vil arbejde for samling om en politik, der kan sikre de dansksindede sydslesvigere en nationalt betrygget tilværelse under frie og demokratiske forhold.

Det er min opfattelse, som tiden og udviklingen har formet sig, at Sydslesvig og sydslesvigerne står overfor en tid, der vil blive endogså meget vanskelig, og hvor de har brug for al den støtte, der kan gives dem. Jeg har tidligere sagt, at det arbejde, der må og skal gøres for selvbestemmelsesretten, er på langt sigt, men det forekommer mig, at dette forpligter os endnu stærkere. Den almindelige politiske udvikling i den vestlige verden indebærer, at vesttyskerne får flere og flere beføjelser, og dansk politik må derfor have det klare mål, at alt, hvad vi kan gøre, tjener til underbyggelse af selvbestemmelsesrettens udøvelse. Det må være en ufravigelig forudsætning — jeg gentager, at jeg tillægger det meget stor betydning —, at administrationen er målbevidst, når det drejer sig om at tilrettelægge og styrke den danske støtte til Sydslesvig, således som den må forme sig på alle de mange områder, der kan være tale om.

Jeg skal da slutte med at sige, som jeg vist har sagt nogle gange, at jeg i virkeligheden savner klarhed over regeringens politik og egentlig også over dens hensigter i den øjeblikkelige situation. Jeg kender naturligvis socialdemokratiets mål, som er anderledes end og modsat vore. Her er det andet og mere end tal og detaljbestemmelser, der skiller. Jeg tvivler på, at regeringen i dette øjeblik har en politik blot for dagen og vej-

en. Hvis det radikale parti skal forære regeringen en sådan, er den åbenbart endnu ikke blevet afleveret. Jeg tror, at regeringen mangler både evne, vilje og kræfter til det, der kræves i dag, og som ikke kan blive populært, og derfor er det, vi møder den med mistillid. Det, der er det svære og vanskelige, jeg kan sige det farlige i vor tid, er ikke det bestående med dets mange fejl. Nej, det farlige i den øjeblikkelige situation er dette, at vi har en regering, der giver det udseende af at ville ændre og reformere, men notabene ikke vil bringe ofre. Dette mener jeg er uholdbart.

Jeg skal da slutte med at sige, at der i vore dage er en meget intim sammenhæng imellem udenrigspolitik og indenrigspolitik, og sådan som forholdene har formet sig i Vesteuropa, gælder det i fuldt mål også på økonomiske og erhvervsmæssige områder. Derfor frygter jeg, at vi her i Danmark er i færd med at isolere os fra den del af verden, som vi — det gælder både politisk og økonomisk — samarbejder med. Vi har af egen fri vilje valgt denne plads, og vi må følge disse veje både politisk og økonomisk. At stille sig udenfor eller kun halvt og modvilligt følge med anser jeg for at være endogså meget farligt.

Forøvrigt er det jo mere end økonomi og erhvervsvilkår, der her står på spil. Hele vor stilling, spændende fra produktion og omsætning til moral og menneskeopfattelse, tilsiger os at være med netop på disse områder og være med i fuldt mål.

Ole Bjørn Kraft: Denne finanslovdebat vil være behersket af to store hovedemner, nemlig den udenrigs- og forsvarspolitiske situation og de store økonomiske vanskeligheder, som landet er stillet overfor. I virkeligheden ville det vist have været en bedre form for denne debat, om vi havde skilt disse to hovedemner ad, således at vi havde været i stand til at træffe beslutninger og udtrykke opfattelser om hvert enkelt af disse to områder, thi om dem gælder det jo, at der er forskelligt flertal her i tinget for henholdsvis det ene og det andet. Hvad Atlantpagten, udenrigspolitikken og forsvaret angår, var de afgørende beslutninger allerede truffet inden valget og kunne ikke ændres, og jeg er helt enig med den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), i, at disse beslutninger, vor tiltrædelse af Atlantpagten og vor beslutning om at bevilge 300 mill. kr. eller mere til forsvaret, på afgørende måde er blevet bekræftet under valget.